



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **EDEMOST s.r.o.**, IČO: 24758752
sídlem Štítného 388/18, Praha 3

zastoupené JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem,
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1

proti:

žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2021, čj. 55903/21/7100-20116-609210

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Ondřeji Trubačovi, Ph.D., LL.M., advokátovi, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, **se přiznává** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka 12 342 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

- IV. Soud **vyzývá** zástupce žalobkyně, JUDr. Ondřeje Trubače, Ph.D., LL.M., advokáta, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto rozsudku sdělil číslo bankovního účtu, na který má být odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů vyplacena.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou dne 15. 11. 2021 se žalobkyně u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2021, čj. 55903/21/7100-20116-609210 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 2. 2021, čj. 6591/21/5300-22444-707622 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím Odvolací finanční ředitelství podle § 119 odst. 1 v návaznosti na § 117 daňového řádu zamítlo návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 2. 2020, čj. 5959/20/5300-22444-707622.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve stručně zrekapituloval skutkový stav a předchozí průběh daňového řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 2. 2020, čj. 5959/20/5300-22444-707622, jakož i průběh řízení o návrhu žalobkyně na povolení obnovy tohoto řízení. Poté v návaznosti na reprodukci odvolacích námitek a připomenutí relevantních východisek předdeslal, že zásadní spornou otázkou je, zda v předmětném případě nastala některá z podmínek stanovených § 117 odst. 1 daňového řádu. Rovněž úvodem zdůraznil, že při svém rozhodnutí posuzoval výlučně zákonnost Prvostupňového rozhodnutí, a to vycházející z námitek vznesených v odvolání proti tomuto rozhodnutí. Dodal, že návrh na obnovu řízení není pokračováním původního řízení v tom smyslu, aby v něm byly opakovaně vypořádávány námitky již dříve daňovým subjektem vznesené.
3. Žalovaný konstatoval, že návrh žalobkyně na obnovu řízení se týká doměřovacího řízení u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce duben až srpen a říjen až prosinec roku 2013, a měsíce únor až prosinec roku 2014, v němž správce daně neuznal žalobkyni nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v souladu s § 72 až § 79 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o DPH**“). Správce neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, neboť žalobkyně nesplnila podmínku § 73 odst. 1 zákona o DPH a za předmětná zdaňovací období nepředložila daňové doklady, na jejichž základě by bylo možno uznat uplatněný nárok na odpočet daně. Dodal, že ani v případě doložení daňových dokladů nevzniká v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu automatický nárok na odpočet daně. Žalobkyně přitom v řízení své důkazní břemeno neunesla a nesplnila za předmětná zdaňovací období hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet v souladu s § 72 a 73 zákona o DPH.
4. Žalobkyně přitom podle žalovaného v návrhu na obnovu řízení zjevně směřuje řízení o nespolehlivém plátcí, řízení o vydání zajišťovacích příkazů (žalovaný připustil, že v něm správce daně skutečně stanovení daně založil na existenci podvodu a zapojení žalobkyně do Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

něj) s řízením o doměření daně z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období, v němž nemá případná existence podvodu význam, neboť k doměření daně došlo výlučně v důsledku nepřiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z důvodu nesplnění hmotněprávních podmínek uvedených v § 72 a § 73 zákona o DPH. I některé odvolací námitky se tak dle žalovaného vztahují k jiným řízením, než na která směřoval návrh na obnovu řízení.

5. K námitce, že ve věci obnovy řízení bylo opět rozhodnuto na základě neúplných, nepodložených a zmanipulovaných podkladů, které byly zaměstnanci správce daně získány nezákonně a zařazeny do spisu, část dokumentů potvrzující materiální stránku plnění nebyla do spisu vložena vůbec, ani nebyla přes několikerou výzvu žalobkyni vrácena, žalovaný konstatoval, že tyto obecné námitky nemohou obstát, jelikož žalobkyně nespécifikovala, o jaké podklady, ať již neúplné, nepodložené či zmanipulované, se jedná, jaké doklady nebyly vloženy do spisu či jaké doklady byly získány nezákonně, ač tak mohla v návaznosti na postup dle § 66 daňového řádu učinit. Tyto námitky byly dle žalovaného uplatněny v odvolacím řízení proti rozhodnutí o doměření daně, přičemž řízení o návrhu na povolení obnovy řízení není pokračováním původního řízení v tom smyslu, aby v něm byly opakovaně vypořádávány námitky již dříve vznesené.
6. K obecné námitce, že rozhodnutí je založeno na základě mylných, lživých, nepravdivých a vykonstruovaných tvrzení, žalovaný obdobně poukázal na to, že žalobkyně neuvedla, která tvrzení jsou mylná, lživá, nepravdivá a vykonstruovaná. Rozhodnutí jsou dle žalovaného založena na spisovém materiálu. Žalovaný zopakoval, že z odvolání by bylo možno dovozovat, že žalobkyně nesouhlasí se správcem daně, jakož i s Odvolacím finančním ředitelstvím v otázce doměření daně z důvodu, že se žalobkyně účastnila podvodu na dani z přidané hodnoty, s tím, že tento závěr označuje za vykonstruovaný, nepravdivý, mylný a lživý. Žalovaný zopakoval, že daň byla v předmětném řízení doměřena na základě nesplnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, nikoli na základě toho, že by žalobkyně byla zapojena do podvodného řetězce ekonomických subjektů, v němž by chyběla daň. Dle žalovaného je směřováno řízení o vydání zajišťovacích příkazů, v němž správce daně skutečně stanovil daň založil na existenci podvodu a zapojení daňového subjektu do něj, a řízení o doměření daně. Námitky žalobkyně, které míří na skutečnost, že neexistuje chybějící daň a tudíž není důvod upírat jí nárok na odpočet daně z titulu existence podvodu a zapojení daňového subjektu do něj, jsou tak podle žalovaného liché. Označuje-li žalobkyně jako novou skutečnost, o níž se dozvěděla až po vydání rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměřům, uhrazení daně „konečnými příjemci služeb“, tudíž uhrazení chybějící daně, žalovaný opět zdůraznil, že daň byla žalobkyni doměřena na základě nesplnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daných zákonem o DPH v § 72 a § 73, nikoli na základě toho, že by daňový subjekt byl zapojen do podvodného řetězce ekonomických subjektů, v němž by chyběla daň.
7. K námitkám poukazujícím na nezákonnost zajišťovacích příkazů a ke skutečnostem vyplývajícím z řízení o nespolehlivém plátcí žalovaný zopakoval shora reprodukované závěry o tom, že žalobkyně směřuje několik řízení.
8. Namítala-li žalobkyně, že se správce daně nezabýval návrhy na doplnění důkazního řízení o navržené svědecké výpovědi a že jejich odmítnutí nebylo správcem odůvodněno, žalovaný uvedl, že tuto nekonkrétní a obecnou námitku žalobkyně uplatnila již v

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odvolacím řízení proti rozhodnutím o doměření daně, přičemž ani v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí blíže nespecifikovala, jaké svědecké výpovědi nebyly provedeny.

9. Námitka spočívající v úspěšnosti reklamní kampaně u klienta žalobkyně a jejího vlivu na obrat tohoto klienta není podle žalovaného vzhledem ke skutečnosti, že daň byla daňovému subjektu za daná zdaňovací období doměřena na základě nesplnění hmotněprávních podmínek pro odpočet daně s to dosáhnout obnovy daňového řízení. Nadto správce daně ani Odvolací finanční ředitelství podle žalovaného nezpochybnují žalobkyní uskutečněná zdanitelná plnění, proto ani tato námitka není dle žalovaného přílehavá.
10. K námitce, kterou jednatel žalobkyně požaduje, aby byl předvolán k žalovanému, aby se mohl „na místě bránit a uvést [naše] chyby na pravou míru“, žalovaný konstatoval, že v řízení, v němž fyzická osoba jako statutární orgán právnické osoby vystupuje jako osoba jednající za žalobkyni, nemůže současně vystupovat jako svědek. Jednatel žalobkyně byl oprávněn jednat za žalobkyni v průběhu celého řízení, tudíž mu podle žalovaného nic nebránilo v tom, aby předložil důkazní prostředky, a to písemně, popř. ústně do protokolu.
11. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nepředložila a ani nespecifikovala žádné nové skutečnosti ani důkazní prostředky, které nemohly být bez zavinění žalobkyně nebo správce daně uplatněny v řízení o doměření daně tak, aby byla naplněna podmínka pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

III. Žaloba¹

12. Žalobkyně v podané žalobě předeslala, že ze strany finančních orgánů došlo k celé řadě řetězcích se pochybení, jež ve svém důsledku vedla k nezákonným rozhodnutím v rozporu se skutečností.
13. S poukazem na řízení týkající se vydání zajišťovacích příkazů namítala, že jediný důvod doměření daňové povinnosti je ten, že ze strany žalovaného je považována za vědomého podvodníka.
14. Dle žalobkyně správce daně zatajuje žalobkyní získané dokumenty, nevložil do spisu dokumenty, jež žalobkyně navrhovala a jež jsou v držení správce daně, a dále dokumenty orgánů státní správy, přesto však dává žalobkyni k tíži to, že tyto dokumenty nedoložila. Správce daně tak podle žalobkyně nemůže tvrdit, že nepředložila podklady či informace, jež by nasvědčovaly, že takové důvody prokazující tvrzené skutečnosti existují, pouze je bez důvodu a odůvodnění ignoruje a nepřipouští, přičemž dokonce ani nepředvolal žádného z navrhovaných svědků a ani to nijak nezdůvodnil a odmítl uvést do protokolu. Správce daně tak znemožňuje řádný průběh daňového řízení a znemožňuje žalobkyni konzumovat její práva.

¹ Soud podotýká, že v rámci reprodukce žalobních bodů se (pro přiblížení přístupu, jakým žalobkyně ke své žalobní obraně přistoupila) přidržel struktury, v níž žalobkyně svou žalobní argumentaci prezentovala; pro její nepřehlednost hraničící v některých momentech s nesrozumitelností však soud v rámci vypořádání žalobních bodů v dalších částech tohoto rozsudku jednotlivé, nezřídka se opakující námitky a subnámitky podřadil pod jednotlivé tematické okruhy, jimiž se posléze při přezkoumání závěrů žalovaného v mezích žalobních bodů zabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

15. Žalobkyně uvedla, že je ona a celá rodina jejího jednatele po celou dobu vystavována bezprecedentní šikaně a tím je jí znemožněno podnikat. Poukázala na skutečnost, že společnosti EDECO s.r.o., IČO: 273 76 796 (dále jen „EDECO“) byl opakovaně blokován bankovní účet. Žalobkyně se tak dostala do tísně, kterou způsobil správce daně, a která znemožnila žalobkyni hradit údajný daňový nedoplatek. Žalovaný tak svým chováním způsobil insolventnost žalobkyně. Žalobkyně namítá, že žalovaný ji uvedl v registru plátců DPH jako nespolehlivého plátce ještě před tím, než bylo jeho rozhodnutí pravomocné. Žalobkyně se tak nemůže ucházet o bankovní produkty cca 10 let, což znamená její společenskou i praktickou likvidaci, a to včetně jednatele a jeho rodiny.
16. Dále žalobkyně tvrdí, že správce daně nepřipustil jedinou její stížnost a bez uvedení relevantních důvodů je zamítl a odmítl námitky žalobkyně jako nedůvodné, aby následně tvrdil, že žalobkyně nic nenamítala. Stížnost na postup, chování a podjatost zaměstnanců finanční správy přitom podle žalobkyně vyřizovali titíž lidé a konstatovali, že stěžovat si na ně je nepřípustné. Uvedený postup žalobkyně označila za začarovaný kruh, kde se správce daně chová, jako by byl žalujícím i soudcem zároveň. Dle žalobkyně jsou názory správce daně nepřezkoumatelné a nekritizovatelné. Správce daně podle jejího přesvědčení ignoruje svoji základní funkci, tj. že jeho hlavním úkolem je dbát na dodržování zákonů a daňového řádu.
17. Žalobkyně poukázala na to, že je ignorováno zjištění správce daně, který zkoumal, že došlo k daňovému plnění tak, jak tvrdí žalobkyně, a nařídil exekuci na společnost NHtools, s. r. o. (odběratel žalobkyně). Rovněž dle žalobkyně ignoruje i další zjevné a prokázané náklady žalobkyně, jako jsou poplatky za vedení účtu u bank, za telekomunikační služby, za svoz odpadků, za elektrickou energii apod. Dle žalobkyně rovněž záměrně ignoruje, že koneční příjemci služeb žalobkyně z opatrnosti garantovali či zcela uhradili veškerou možnou a v budoucnu doměřenou daňovou povinnost včetně veškerých sankcí. Ze strany žalobkyně a jejích odběratelů došlo podle žalobkyně k přeplatku na dani a nikoliv k nedoplatku, což bylo správci daně známo již před vydáním rozhodnutí.
18. Za důvod obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu pak žalobkyně označuje to, že ze strany společností LAKUM (tj. společnosti LAKUM – AP, a.s., IČO: 268 34 456; dále jen „LAKUM – AP“) a společnosti LAKUM – KTL, a.s., IČO: 253 90 538; dále jen „LAKUM – KTL“, společně také „LAKUM“), konečných příjemců, došlo k uhrazení DPH, o čemž se žalobkyně měla dozvědět dne 6. 3. 2019, tedy až po vydání dodatečného platebního výměru. Dne 17. 7. 2020 se pak žalobkyně dle žalobních tvrzení dozvěděla, že i společnost ACTRAD s.r.o., IČO: 258 83 178 (dále jen „ACTRAD“) uhradila svou daňovou povinnost jako konečný příjemce. Tyto skutečnosti dle žalobkyně nastaly před vydáním rozhodnutí, ale žalobkyně se o nich dozvěděla až poté. Dle informací žalobkyně pak uhradili DPH i ostatní příjemci z opatrnosti ještě jednou, a to ve výši přinejmenším 40 000 000 Kč. Žalobkyně v této souvislosti poukazovala na to, že v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 34 T 4/2018 bylo kromě výše uvedeného obhajováno posudky třech znalců z oboru marketingu a propagace, přičemž bylo uzavřeno, že náklady byly vynaloženy účelně a společnost LAKUM zvýšila svůj obrat z cca 42 000 000 Kč na 1 100 000 000 Kč (26 x) a zaměstnává díky tomu 600 lidí. Žalobkyně uvedla, že „to se ale dle žalované neuskutečnilo“, a jedná se o podvod na dani, což nekoresponduje s tvrzením výše uvedených tří znalců, přičemž důkazní břemeno bylo přeneseno zpět na žalobkyni. Jelikož je dle žalobkyně prokázáno, že se plnění uskutečnila, nevznikl ani daňový nedoplatek a ta samá daň byla uhrazena dvakrát. Žalobkyně žádala o doplnění Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

uvedených důkazních prostředků do spisu. Žalovaný podle žalobkyně důkazní prostředky zcela a bez uvedení důvodů ignoroval.

19. Žalobkyně dále namítala, že správce daně jí dává k tíži i to, co sama netvrdí. Co se týče stanovení daně, správce daně podle žalobkyně vycházel z údajného podvodu na DPH v řetězci dodávek reklamních kampaní mezi společnostmi GARDIAN INVESTMENT s.r.o., IČO: 014 99 017, (dále jen „GARDIAN“), žalobkyní a společností TONDINO SE, IČO: 241 65 182, (dále jen „TONDINO“). Správce daně vycházel z nesprávného skutkového stavu, že v řetězci participovala i společnost EDECO, coby mezičlánek mezi společnostmi GARDIAN a žalobkyní. Zjednodušeně řečeno, reklamní plnění objednané společností TONDINO bylo rozděleno na část přímo na stadionu fotbalového klubu 1. FC Slovácko (zajišťovala společnost EDECO) a na reklamních plochách v okolí stadionu a v okolí města Uherské Hradiště (zajišťovala žalobkyně). Správce daně i žalovaný však oba řetězce „smísili“ do jednoho a vytvořili absurdní konstrukci, že žalobkyně nakoupila plnění od společnosti GARDIAN za cca dvacetinásobnou částku, za jakou společnost GARDIAN totéž plnění nakoupila od společnosti EDECO. Tento závěr je však podle žalobkyně v rozporu s realitou, neboť se nikdy o jeden řetězec nejednalo a jakékoliv závěry o nepřiměřené ceně jsou tudíž nesprávné. Dle žalobkyně neexistují žádné daňové doklady mezi žalobkyní a EDECO. Obdobná situace je dle žalobkyně i v případě plnění na stadionu Sigma Olomouc, jeho okolí a okolí Olomouce. Z uvedeného je dle žalobkyně zřejmé, že se správce daně svým chováním snažil uměle zajistit splnění nutných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.
20. V souvislosti s problematikou nespolehlivého plátce žalobkyně namítala, že správce daně vyšel pouze ze skutečnosti, zda došlo k naplnění formálních znaků závažného porušení, jak o nich hovoří informace GFŘ, nicméně již zcela opomněl posuzovat porušení povinnosti ve vztahu k osobě plátce (žalobkyni) a ani nezohlednil objektivní důvody, které vedly k neplnění zákonných povinností (finanční tíseň způsobená chováním a přístupem správce daně). K tomu odkázala na důvodovou zprávu k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým byl institut nespolehlivého plátce zaveden.
21. Na str. 5 podané žaloby žalobkyně opětovně poukazovala na okolnosti týkající se sporu vedeného společností EDECO a dalších sporů, přičemž trvala na tom, že není možno požadovat opakovanou úhradu jedné a té samé daně od vícera subjektů, a že se žalovaný dopustil porušení daňové neutrality a poškodil tak žalobkyni. Dodala, že tedy ani nemůže v tomto případě tvrdit, že je žalobkyně nespolehlivým plátcem.
22. Žalobkyně uvedla, že žalovaný rozhoduje na základě mylných, lživých, nepravdivých a vykonstruovaných tvrzení, jež si na základě rozhodnutí správce daně pouze myslí (nikoliv dokládá a odůvodňuje). Z uvedených důvodů žalobkyně označila Napadené rozhodnutí za nicotné.
23. Žalobkyně také poukazovala na to, že správce daně jí dokonce odmítá zpřístupnit spis, kdy na její žádost z května 2020 bylo reagováno obstrukčními a nezákonnými podmínkami, přičemž po čtrnácti měsících jí byla zaslána pouze vybraná část spisu a byla zcela ignorována jeho neveřejná část a tím porušena její procesní práva.
24. Žalobkyně dále obecně popisovala důvody pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) – d) daňového řádu a citovala závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, čj. 8 Afs 65/2013 - 52 a ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 Afs 43/2012 - 42.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

25. Uzavřela, že je zřejmé, že došlo k chybnému doměření daňové povinnosti, a navrhla, aby poté, co žalovaný doplní spis o další skutečnosti (poté, co mu správce daně dodá spis), bylo Napadené rozhodnutí zrušeno a aby Odvolací finanční ředitelství nařídilo obnovu řízení, pro kterou jsou naplněny všechny podmínky.
26. Závěrem žalobkyně konstatovala, že se žalovaný ve svém rozhodnutí opět vyhnul předloženým důkazům a nezajistil požadované dokumenty, jež prokazují, že došlo ze strany konečných příjemců služeb z opatrnosti k opětovnému uhrazení daňové povinnosti ve výši cca 40 000 000 Kč. Žalovaný se dle žalobkyně „*taktně vyhýbá tomu, že ze strany Fs MSK a FÚ pro Prahu 3 žalující neobdržel nic*“ a „*nemohl tak, zcela využít svých práv a doplnit své podání*“. Žalobkyně trvala na tom, že uvedla závažné a ověřitelné důvody i důvody jejich uvedení, s nimiž však žalovaný nijak nepracuje. Žalobkyně dodala, že žalovaný se nezabývá „*důvody, proč v identickém případě sesterské společnosti EDECO FÚ pro Prahu 3 exekvoval pohledávku u společnosti NHtools jako poddlužníka, nezabýval se tím, proč se neuznávají náklady typu vedení bankovního účtu, dodávky elektrické energie, svoz odpadů, telekomunikační služby*“. Žalovaný ani podle žalobkyně nerozporuje, že by ze strany konečných příjemců služeb nebyla znovu uhrazena daňová povinnost. Z toho je dle žalobkyně zjevné, že jsou dány oprávněné důvody k obnově řízení, a také, že jsou závažné a odůvodněné pochybnosti o zákonnosti doměření daně.
27. Žalobkyně konečně znovu zopakovala poukazy na tvrzená porušení jejích práv v daňovém řízení s tím, že jde jen o část pochybení, jichž se finanční orgány dopustily.

IV. Vyjádření žalovaného

28. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podaném dne 21. 1. 2022 rekapituloval průběh daňového řízení a řízení o návrhu na povolení obnovy tohoto řízení a shrnul uplatněné žalobní námítky. Předdeslal, že podaná žaloba je mimořádně nepřehledná, neboť žalobkyně v ní bez zřejmé návaznosti na projednávanou věc doslovně opakuje obsah některých svých podání z daňového řízení, aniž by zohlednila další průběh řízení a změnu procesního postavení jednotlivých subjektů (často zaměňuje postavení žalobkyně a sesterské společnosti EDECO), a polemizuje s kroky správců daně, jež nejsou předmětem přezkumu v tomto soudním řízení (zajišťovací příkazy nebo rozhodnutí, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem). Žalobkyně také podle žalované komentuje některé pasáže v Napadeném rozhodnutí neuvedené, tedy komentuje pasáže z jiných rozhodnutí správce daně, aniž je na první pohled zřejmé, na co reaguje. Argumenty žalobkyně se v různých obměnách opakují, jsou často neurčité a nepodepřené konkrétními důkazy. Žalovaný zdůraznil, že námítky směřující do jiných rozhodnutí a postupu správce daně jsou z hlediska tohoto soudního řízení irelevantní, neboť nemohou na Napadeném rozhodnutí nic změnit. Žalobkyně dle jeho přesvědčení výrazně neunáší jak své břemeno tvrzení, tak především své břemeno důkazní.
29. Žalobkyně podle žalovaného nebere na zřetel, že v tomto daňovém řízení nelze opakovaně vypořádat již dříve uplatněné námítky, které byly vypořádány v rozhodnutí o odvolání v původní věci. Smyslem řízení ve věci povolení obnovy řízení je dle žalovaného posoudit, zda byly dány zákonem definované skutečnosti, rozhodné pro uplatnění institutu obnovy řízení. Žalobkyně měla v souladu s § 117 odst. 1 daňového řádu podle žalovaného definovat, na základě jakého zákonného důvodu by mělo dojít k obnově řízení. Takovou argumentaci však v návrhu na povolení obnovy řízení nebo v odvolání proti

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Prvostupňovému rozhodnutí nepředložila. Nesdělila žádné nové skutečnosti či důkazy, neuvedla, proč tyto důkazy nemohly být provedeny dříve a jaký by měly mít vliv na výrok předmětného rozhodnutí v původní věci. Rovněž odkaz na trestní řízení není dle žalovaného relevantní, neboť z něj v žádném případě nelze dovozovat, že rozhodnutí v řízení, o jehož obnovu se žalobkyně snaží, bylo snad dosaženo trestným činem. V této souvislosti žalovaný poukázal na dispoziční zásadu ovládající tento typ soudního řízení.

30. Žalovaný měl za to, že skutková tvrzení vymezená žalobkyní představují toliko výčet tvrzených nezákonností a nesprávností postupu správce daně či Odvolacího finančního ředitelství v daňovém řízení, které ve valné většině ani nesouvisí s Napadeným rozhodnutím, resp. nelze z nich určit, v čem konkrétně žalobkyně spatřuje nezákonnost nebo nicotnost Napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tak podle žalovaného nedostala požadavku na řádné označení žalobních bodů a z uvedeného důvodu se lze proto jen stěžít vyjádřit ke shora popsaným žalobním námítkám.
31. Z procesní opatrnosti žalovaný uvedl, že rozhodné pro posouzení námitek žalobkyně podaných v souvislosti s žádostí o povolení obnovy nalézacího řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství bylo, zda žalobkyni svědčí některý z důvodů uvedených v ustanovení § 117 odst. 1 daňového řádu. Smyslem řízení ve věci návrhu na povolení obnovy řízení je dle žalovaného posoudit, zda byl dán některý ze zákonem předvídaných důvodů, na základě kterého lze k obnově řízení přistoupit. Žalobkyně tak byla v souladu s předmětným ustanovením povinna uvést, na základě jakého zákonného důvodu by mělo dojít k obnově nalézacího řízení. Žalobkyně nicméně v návrhu na povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství, ani v odvolání proti tomuto Prvostupňovému rozhodnutí žádné argumenty pro naplnění některého ze zákonných důvodů neuvedla ani nedoložila. Nesdělila žádné nové skutečnosti, nepředložila žádné nové důkazy ani neuvedla, proč tyto důkazy nemohly být provedeny dříve. Naopak v návrhu na povolení obnovy řízení pouze opakovala identické námítky, které uplatnila v odvolání proti dodatečným platebním výměřům, se kterými se již dříve vypořádalo Odvolací finanční ředitelství, a které uplatňuje i v nyní projednávané žalobě.
32. Žalovaný uzavřel, že žalobkyní tvrzené skutečnosti, jakož i navrhované důkazy obsažené v návrhu na povolení obnovy nalézacích řízení, nezakládaly žádnou z podmínek uvedenou v § 117 odst. 1 daňového řádu. Napadené rozhodnutí tak dle něho nelze shledat nezákonným nebo nicotným.

V. Doplnění žaloby a replika žalobkyně

33. Žalobkyně v podání ze dne 15. 2. 2022 předeslala, že nejprve doplní žalobu tak, aby uplatněná žalobní argumentace lépe odpovídala předmětu řízení, tj. soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného o obnově řízení. Za stěžejní důvod obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu žalobkyně označila uhrazení daně konečnými příjemci služeb, společnostmi LAKUM a ACTRAD, neboť tuto informaci se žalobkyně dozvěděla až dne 17. 7. 2020 z „protokolu o hlavním líčení u Krajského soudu v Ostravě 34 T 4/2018, a tedy až po vydání rozhodnutí správce daně“. Žalobkyně se domnívá, že nenárokování nároků na odpočet DPH ze strany společností LAKUM, ACTRAD i ostatních příjemců, tj. konečných příjemců reklamního plnění, je významné pro posouzení doměření daně žalobkyni, protože byla-li daň uhrazena a nebyl-li nárokován odpočet DPH ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

konečných příjemců, doměření daně žalobkyni představuje narušení daňové neutrality. Žalobkyně v tomto kontextu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2021, čj. 3 Afs 85/2019 - 44 týkající se nároku na odpočet daně, resp. nedůvodnosti jeho odepření v situaci, kdy vyšly najevo takové okolnosti, že již nelze hovořit o chybějící dani. Žalobkyně doplnila, že správce daně předpokládal, že se žalobkyně účastnila daňového podvodu, a proto bylo zahájeno řízení o doměření daně.

34. Žalobkyně vedle již uplatněných námitek poukázala, že celé řízení, jež přecházelo vydání Napadeného rozhodnutí, bylo silně zmatečné a netransparentní. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že byla vystavena systematické úřední šikaně, kdy správce daně s žalobkyní nekomunikoval a manipuloval se spisem. Poukázala, že dne 5. 4. 2020 z důvodu pandemie Covid-19 požádala o korespondenční zaslání kompletního spisu, včetně neveřejné části, přičemž po značných obstrukcích a 14 měsících zaslal správce daně pouze svévolně vybranou část veřejné části a nic z části neveřejné. Žalobkyně dále poznamenala, že po zjištění rozhodných skutečností opakovaně vyzývala správce daně, aby důkazy o nenárokovaní odpočtu DPH ze strany konečných příjemců byly založeny do spisu, avšak správce daně na výzvy nereagoval.
35. Dále se žalobkyně stručně reagovala na vyjádření žalovaného, když uvedla, že závěr žalovaného o tom, že neuvedla žádný zákonem předvídaný důvod k obnově řízení, je nesprávný, neboť tímto důvodem je právě uhrazení daně konečnými příjemci služeb, společnostmi LAKUM a ACTRAD.

VI. Jednání

36. Při jednání konaném dne 28. 2. 2022 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci. Jednatel žalobkyně shrnul okolnosti týkající se dle jeho přesvědčení nezákonného postupu finančních orgánů ve vztahu k žalobkyni.
37. Soud provedl k důkazu žalobkyní předložené výňatky z protokolů o hlavním líčení ze dne 6. 3. 2019 a dne 23. – 24. 6. 2020 (pozn. soudu: z výňatku není zřejmé, o který ze dnů se jedná) ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 34 T 4/2018. Z výňatku protokolu ze dne 6. 3. 2019 se podává, že tento obsahuje informace o osobách, proti kterým se trestní řízení vede, mj. pak proti M. K.; společnost EDEMOST mezi obžalovanými uvedena není. Dále pak obsahuje výpověď obžalovaného Ing. D. Š., jenž uvedl, že je zaměstnán ve společnosti LAKUM – KTL jako manažer, z dalšího obsahu jeho výpovědi pak vyplývá, že byl statutárním orgánem jak této společnosti, tak společnosti LAKUM - AP. Na straně označené číslem 27 k dotazu, zda jednal či se setkal s M. K., obžalovaný uvedl, že ne. Na straně označené číslem 28 se obžalovaný vyjádřil takto *„[p]okud jsem dotazován, ohledně jednání na finančním úřadě, kde byly vydány dodatečné platební výměry, zda tyto byly v plné výši všechny uhrazeny, tak uvádím, že dodatečné platební výměry nebyly dosud vystaveny, ale nenabýly právní moci. My jsme na finančním úřadě díky kontrole věděli, jaká částka je rozporována v tom období, které oni kontrolují, na základě toho, že byly vlastně signály z jejich strany, že se něco v těchto společnostech děje, protože je poptávají jiné úřady a tak jsme vlastně zjistili, že v těchto společnostech je nějaké nestandardní chování co se týká nákladů a proto část, která byla předmětem kontroly finanční, tak s finančním úřadem jsme se dohodli, že zaplatíme. To, co oni neuznali, tak jsme se rozhodli, že zaplatíme a roky, které nebyly kontrolovány, tak jsme prakticky vyhodili z nákladů a dali dodatečné daňové přiznání. Ještě jsem zapomněl podotknout, že pokud si vezmu obžalobu a to, co po nás chce finanční úřad, tak*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

ty dvě částky jsou totálně odlišné, protože za firmu KTL jsme zaplatili 5,5 mil. Kč finančnímu úřadu a za firmu AP 1,5 mil. Kč a co se týče obžaloby, jsou částky za KTL asi 9 mil. Kč a za AP 3 mil. Kč“ (podtržení provedeno žalobkyní).

38. Z výňatku protokolu z měsíce června 2020 se podává, že v tomto je obsažena výpověď obžalovaného A. Č.; tento využil svého práva a ve věci odmítl vypovídat, toliko přečetl své prohlášení. Z obsahu výňatku protokolu plyne, že byl statutárním orgánem společnosti ACTRAD, žádná část výpovědi žalobkyní označena nebyla.
39. Soud dále provedl vybrané podklady ze správního spisu vyžádaného soudem v rámci řízení o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí v daňovém řízení, jehož obnovy se v projednávané věci domáhá, vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 8 Af 19/2020, a to konkrétně:
- i) Protokol ze dne 7. 4. 2016, čj. 127639/16/3200-00490-800655, kterým byla Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj (dále jen „FÚ pro MSK“) u žalobkyně zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 až červen 2015, a to na základě dožádání o provedení daňové kontroly Finančním úřadem pro hlavní město Prahu.
 - ii) Výzvu ze dne 26. 10. 2017, čj. 3426780/17/3201-61563-809530, ze které se podává, že touto vyzval FÚ pro MSK, Územní pracoviště Ostrava I (dále jen „ÚP Ostrava I“) žalobkyni k prokázání skutečností, a to, že u přijatých zdanitelných plnění deklarovaných v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období dubna 2013 až prosince 2014 na ř. 40 má daňový subjekt nárok na uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty dle § 72 a § 73 zákona o DPH. Dále byl daňový subjekt předmětnou výzvou vyzván k doložení, o jaká konkrétní zdanitelná plnění se jednalo, kým byla tato plnění poskytnuta, zda byla fakticky přijata daňovým subjektem a byla použita k ekonomickým účelům.
 - iii) Úřední záznam FÚ pro MSK, ÚP Ostrava I ze dne 25. 9. 2018, čj. 3325744/18/3201-61563-809530, ze kterého soud zjistil, že daňová kontrola za zdaňovací období leden až červen 2015 byla ukončena zprávou o daňové kontrole vedenou pod čj. 385532/18/3201-61563. Co se týče zdaňovacího období duben 2013 až prosinec 2014, správce daně dospěl k závěru, že žalobkyní nebylo osvědčeno splnění jedné ze základních povinností vyplývajících z § 73 odst. 1 zákona o DPH pro oprávněné uplatnění nároku na odpočet daně, když nebyly žalobkyní předloženy daňové doklady a ani jiným způsobem nebylo prokázáno, že došlo k faktickému uskutečnění deklarovaných přijatých plnění, a tím nebyly splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH.
 - iv) Zprávu o daňové kontrole č. 56/2018 ze dne 8. 1. 2019, čj. 3790334/18/3201-61563-809530, kterou byla FÚ pro MSK, ÚP Ostrava I daňová kontrola ukončena, kdy správce daně dospěl k závěru, že z důvodu nesplnění podmínek žalobkyní neuznává nárok na odpočet DPH a byla mu proto za zdaňovací období duben až srpen a říjen až prosinec roku 2013 a únor až prosinec roku 2014 doměřena daň a stanoveno penále a to níže uvedenými dodatečnými platebními výměry. Za zdaňovací období měsíce září 2013 nebylo správci daně předloženo přiznání k DPH, za zdaňovací období měsíce leden 2014 bylo správci daně doručeno daňové přiznání k DPH v nulových hodnotách.
 - v) Protokol FÚ pro MSK, ÚP Ostrava I k projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 9. 1. 2019, čj. 31219/19/3201-61563-809928, ze kterého se podává, že jednání bylo Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

mj. projednání Zprávy o daňové kontrole č. 56/2018 v rámci daňové kontroly na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 až prosinec 2014.

- vi) Dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 3 dne 12. 2. 2019 pod čj. 660833/19/2003-52524-508309, čj. 665192/19/2003-52524-508309, čj. 666053/19/2003-52524-508309, čj. 666607/19/2003-52524-508309, čj. 667335/19/2003-52524-508309, čj. 667546/19/2003-52524-508309, čj. 667889/19/2003-52524-508309, čj. 668162/19/2003-52524-508309, čj. 668269/19/2003-52524-508309, čj. 670958/19/2003-52524-508309, čj. 672474/19/2003-52524-508309, čj. 672609/19/2003-52524-508309, čj. 672677/19/2003-52524-508309, čj. 676052/19/2003-52524-508309, čj. 676943/19/2003-52524-508309, čj. 677196/19/2003-52524-508309, čj. 677321/19/2003-52524-508309, čj. 677439/19/2003-52524-508309 a čj. 677695/19/2003-52524-508309. Těmito byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty a stanoveno penále za zdaňovací období měsíce duben až srpen a říjen až prosinec roku 2013 a měsíce únor až prosinec roku 2014.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
41. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení zákonnosti postupu finančních orgánů, které v posuzované věci zamítly návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 2. 2020, čj. 5959/20/5300-22444-707622, jímž byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzeny dodatečné platební výměry (viz odst. 39 bodu vi) tohoto rozsudku. Dodatečné platební výměry byly vydány na základě zprávy o daňové kontrole na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce duben roku 2013 až prosinec roku 2014, provedené na základě dožádání FÚ pro MSK. Finanční orgány v předmětném daňovém řízení uzavřely, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly nedoložila daňové doklady a neprokázala oprávněnost nároku na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH. Žalobkyně podle finančních orgánů v doměřovacím řízení neunesla důkazní břemeno ve smyslu § 92 daňového řádu, když neprokázala naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 72 a násl. zákona o DPH.
42. V nynějším řízení tedy soud posuzuje zákonnost postupu žalovaného, který zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, kterým byl zamítnut její návrh na povolení obnovy uvedeného daňového řízení, podaný dne 19. 3. 2020 a doplněný dne 8. 9. 2020. Osmnáctý senát zdejšího soudu přitom nepřehlédl, že ve skutkové a právně obdobné věci týkající se jiného návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení týkajícího se doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až červen 2015 desátý senát tohoto soudu rozsudkem ze dne 13. 1. 2022, čj. 10 Af 3/2021 - 63, žalobu žalobkyně zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

43. Soud připomíná, že podle § 117 odst. 1 daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže
- a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,
 - b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku,
 - c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo
 - d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.
44. Z § 118 daňového řádu se podává, že návrh na povolení obnovy řízení se podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni. V návrhu na povolení obnovy řízení, který lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení, přitom musí být uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.
45. Podle § 119 odst. 1 daňového řádu obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a neshledá-li důvod povolení obnovy, návrh zamítne.
46. Obnova řízení je mimořádným procesním prostředkem ochrany práv účastníků řízení a jako taková je, typicky jak ve formě mimořádného opravného prostředku, tak i mimořádného dozorčího prostředku ochrany práv, upravena v různých procesních předpisech upravujících různé typy řízení vedených orgány veřejné moci. Ve všech těchto procesních předpisech, daňový řád nevyjímaje, je s ní počítáno jako s prostředkem nápravy vad skutkových zjištění, resp. prostředkem ochrany určeným k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí orgánu veřejné moci. Úprava obnovy daňového řízení se v tomto směru nijak nevymyká. I zde zákonodárce počítá s tím, že se obnova řízení fakticky člení na dvě samostatné fáze. V první procesní fázi se posuzuje splnění podmínek pro obnovu řízení a rozhoduje o tom, bude-li obnova řízení povolena (srov. dále). Ve druhé fázi, pokud je obnova řízení povolena či nařízena, dochází k vlastnímu obnovenému řízení, jehož výsledkem je (nové) rozhodnutí ve věci samé.
47. Je třeba zdůraznit, že obnova řízení je mimořádným prostředkem ochrany práv prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí. Okamžik právní moci je přitom důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Smyslem a účelem obnovy řízení je umožnit zvrácení pravomocného rozhodnutí, které založilo nebo závazně určilo svým adresátům práva a povinnosti, a nahradit je rozhodnutím novým. Obnova řízení tedy ze své povahy bude vždy zásadním zásahem do právní jistoty; do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek.
48. Z uvedených důvodů je užití mimořádného opravného prostředku obnovy řízení omezeno na poměrně úzce vymezené případy taxativně stanovené zákonem, v daném případě v § 117
- Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odst. 1 daňového řádu. V řízení o návrhu na povolení obnovy řízení dle § 118 daňového řádu tak finanční orgány neposuzují, zda rozhodnutí vydané v daňovém řízení je v souladu s právními předpisy, včetně posouzení, zda tomuto rozhodnutí předcházelo úplné zjištění skutkového stavu; v uvedeném řízení posuzují toliko to, zda je dán některý z důvodů předpokládaných v § 117 daňového řádu.

49. Nejvyšší správní soud v tomto směru v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, čj. 2 As 188/2018 - 19, potvrdil, že předmětem řízení o povolení či nařízení obnovy řízení podle § 117 a násl. daňového řádu není přezkoumávané rozhodnutí v úzkém slova smyslu, nýbrž to, zda jsou dány důvody k opětovnému „otevření“ řešení věci původním rozhodnutím již vyřešené. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má přítom účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení.
50. Rovněž podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu obnova řízení představuje průlom do principu nezměnitelnosti a závaznosti vydaných rozhodnutí. Jejím účelem je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. V řízení o povolení obnovy se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí, ale je nutné posoudit otázku, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné (účastníkovi příznivější) rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno (srov. nálezn sp. zn. III. ÚS 3386/09 ze dne 29. 7. 2010; obdobně srov. rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, čj. Konf 65/2010 - 21, publikované pod č. 2499/2011 Sb. NSS).
51. Při rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení tedy zkoumá příslušný orgán Finanční správy ČR jen to, zda je v dané věci splněna některá z alternativně uvedených podmínek upravených v § 117 odst. 1 daňového řádu. Tyto meze rozhodování správního orgánu se pak nutně zprostředkovaně promítají i do přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci obnovy řízení. Úkolem soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí (o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí) o zamítnutí návrhu na povolení obnovy daňového řízení je tedy posoudit, zda orgány finanční správy postupovaly v souladu se zákonem, pokud uzavřely, že ve věci není dán žádný z tvrzených důvodů obnovy ve smyslu naposledy odkazovaného ustanovení.
52. Ani soud tedy v tomto řízení neposuzuje, zda bylo rozhodnutí v daňovém řízení, o jehož obnovení žalobkyně coby účastník tohoto řízení usiluje, vydáno v souladu se zákonem či na základě úplně a řádně zjištěného skutkového stavu, nýbrž to, zda žalobkyně v řízení o povolení obnovy označila takové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění jí samotné nebo zavinění správce daně uplatněny v původním řízení a jež mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí v původním řízení, popř. zda je dán jiný z tvrzených důvodů uvedených v § 117 odst. 1 písm. b) – d) daňového řádu.
53. V logice uspořádání žalobních námitek soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti té části žalobní argumentace, kterou žalobkyně poukazovala na to, že je Napadené rozhodnutí žalovaného nicotné.
54. Správní soudy ustáleně judikují, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nicotným. Nicotné rozhodnutí není „běžným“ nezákonným rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím, které pro jeho vady vůbec nelze za rozhodnutí orgánu veřejné moci považovat a které nevyvolává veřejnoprávní účinky. V případě „obvyklých vad“ správních rozhodnutí se uplatní zásada presumpce správnosti a platnosti správních aktů. V rámci této zásady se na daná rozhodnutí hledí jako na existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů. Naopak v případě nicotných správních rozhodnutí se tato zásada neuplatní. Z povahy nejtěžších vad pak plynou i ty nejtěžší následky v podobě nicotnosti. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS). Soudy v minulosti opakovaně zdůraznily, že vadami takové intenzity, které způsobují nicotnost daného rozhodnutí, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. např. výše odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 100/2010, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 3 As 24/2012 - 22, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS).

55. Definice nicotného správního aktu je odbornou literaturou i ustálenou judikaturou podrobně popsána a není sporu o tom, že se jedná o akt zatížený tak závažnými a nezhoditelnými vadami, že není způsobilý vyvolávat účinky, a proto jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí. Pokud je takový akt podroben soudnímu přezkumu, soud vysloví jeho nicotnost, a to i bez návrhu účastníků řízení.
56. O takový případ, kdy by Napadené rozhodnutí, byť teoreticky, mohlo být zatíženo vadou nicotnosti, se však v posuzované věci nejedná. Žalobkyně ostatně v podané žalobě ani konkrétněji nespécifikovala, jaká konkrétní okolnost ji vede k závěru o tvrzené nicotnosti Napadeného rozhodnutí, ani jinak nepoukazovala na takové zásadní nedostatky, které by byly v souladu s výše uvedeným s to vyústit v nicotnost Napadeného rozhodnutí. Omezila se v dané souvislosti toliko na tvrzení, že žalovaný rozhoduje na základě mylných, lživých, nepravdivých a vykonstruovaných tvrzení, jež si na základě rozhodnutí správce daně pouze myslí (nikoliv dokládá a odůvodňuje). Žalobkyně tak ani v této své žalobní subnámitce nijak nevybočila ze zbývající žalobní argumentace zaměřené striktně na zákonnost postupu žalovaného; soud proto v tomto směru v plném rozsahu odkazuje na závěry, které níže k vypořádání samotné podstaty žalobní argumentace vyslovil a v nichž z dále podrobně vyložených důvodů uzavřel, že finanční orgány postupovaly při vyřizování návrhu na povolení obnovy řízení zcela v souladu se zákonem, přičemž nepochybily, pokud svá rozhodnutí postavily na závěru, že žádný z žalobkynin tvrzených důvodů nepředstavuje okolnost, jež by v § 117 odst. 1 daňového řádu v posuzovaném případě měla vést k povolení obnovy doměřovacího řízení.
57. Se zřetelem k právě připomenutým a ze strany žalobkyně v žalobě opakovaně vzneseným poznámkám o nedostatku odůvodnění postupu finančních orgánů vyústivšího v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení, se soud dále v logice uspořádání žalobních Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

bodů věnoval právě těm námitkám, v nichž žalobkyně z materiálního pohledu zpochybňovala samotnou přezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Je přitom třeba předeslat, že žalobkyně v podané žalobě v rámci žalobní argumentace vesměs nerozlišovala, zda tvrzená pochybení vyčítá finančním orgánům podílejícím se na doměřovacím řízení, o jehož obnovu usilovala, nebo finančním orgánům rozhodujícím o jejím návrhu na povolení obnovy řízení (k tomu srov. rovněž dále). Tato skutečnost jde přitom plně k tíži žalobkyně, neboť soud se mohl námitkami žalobkyně zabývat toliko v té míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla.

58. Správní soudy v minulosti nespočetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, náleží Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či náleží Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
59. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
60. Žalobkyně ostatně konkrétně nenamítala, že by se žalovaný k některé její konkrétní odvolací námitce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vůbec nevyjádřil, resp. že by ji zcela opomenul, nebo že by své závěry k některým konkrétním posuzovaným otázkám vyložil takovým způsobem, že by z odůvodnění nebylo lze dovodit, k jakým závěrům a na základě jakých úvah k nim dospěl.
- Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

61. Žalobkyně se v daném směru, pokud jde o argumentaci, jíž lze spojit s postupem při rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení, omezila snad jen na obecnou námitku, že uvedla závažné a ověřitelné důvody i důvody jejich uvedení, s nimiž však žalovaný nijak nepracuje, resp. na shora připomínanou výtku, že žalovaný rozhoduje na základě mylných, lživých, nepravdivých a vykonstruovaných tvrzení, jež si na základě rozhodnutí správce daně pouze myslí (nikoliv dokládá a odůvodňuje). Přestože ani v těchto případech nebylo *stricto sensu* zřejmé, zda žalobkyně tyto námitky vznáší proti potupu Odvolacího finančního ředitelství a Generálního finančního ředitelství při rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení (i tyto námitky ostatně obsahově odpovídaly některým dříve uplatněným námitkám), soud z procesní opatrnosti tyto námitky vyhodnotil jako přinejmenším potenciálně zpochybňující přezkoumatelnost rozhodnutí vydaných finančními orgány v nyní řešené věci.
62. Soud přitom ověřil, že finanční orgány v odůvodnění svých rozhodnutí vyložily své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojily přitom úvahy, jimiž byly ve svých skutkových a navazujících právních závěrech vedeny. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny námitky uplatněné v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí; stejně tak Odvolací finanční ředitelství v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložilo důvody, pro které neshledalo naplněnými předpoklady pro povolení obnovy dle § 117 odst. 1 daňového řádu. Finanční orgány v odůvodnění obou rozhodnutí jednoznačně a způsobem nevzbuzujícím pochybnost vyložily, že skutečnosti uváděné v návrhu na povolení obnovy daňového řízení a jeho doplnění nepředstavují žádný z důvodů vypočtených v naposledy uvedeném ustanovení, pro které by bylo možno návrhu žalobkyně vyhovět.
63. Optikou shora uvedených východisek tak soud neshledal, že by bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v žalobkyní specifikovaných, ani jakýchkoli dalších ohledech. Žalovaný uvedl své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu seznatelné důvody, pro které odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a pro které považoval její námitky vznesené v řízení o odvolání za nedůvodné. Vznášení námitek žalobkyní je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry žalovaného a Odvolacího finančního ředitelství o posouzení právních otázek týkajících se aplikace § 117 odst. 1 daňového řádu. Finanční orgány své závěry vyslovené v jejich rozhodnutích dostatečně odůvodnily, jejich právní názor je srozumitelně vyjádřen. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
64. Soud tak mohl se zřetelem k výše uvedenému konečně přistoupit k posouzení samotného jádra žalobní argumentace žalobkyně. Ve světle shora popsanych východisek týkajících se předmětu a rozsahu přezkumu v těchto typech řízení se přitom omezil na posouzení, zda finanční orgány při rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení správně vyhodnotily, že v posuzovaném případě nebyla naplněna žádná z alternativně uvedených podmínek upravených v § 117 odst. 1 daňového řádu, a nebyl proto dán žádný z důvodů obnovy ve smyslu naposledy odkazovaného ustanovení.
65. Soud přitom již mnohokrát zdůraznil, že řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni její žalobní argumentaci dotvářel a jal se bez odpovídající žalobní argumentace hodnotit otázky, ve vztahu k nimž žalobkyně sama takový přezkum náležitě neiniciovala. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).

66. Žalobkyně v podané žalobě obdobně jako v průběhu řízení o jejím návrhu na povolení obnovy daňového řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 2. 2020, čj. 5959/20/5300-22444-707622, a v řízení o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí tohoto návrhu, vznáší především námitky, jimiž poukazuje na nezákonnost postupu finančních orgánů v původním doměřovacím řízení, o jehož obnovení usiluje. Až na výjimky, jimiž se soud podrobněji zabývá níže, zcela v rozporu se shora popsaným charakterem a účelem tohoto řízení, jehož předmět jakož i předmět navazujícího soudního přezkumu soud shora popsal, tedy žalobkyně na místo specifikace skutečností a důvodů, v nichž spatřuje naplnění podmínek pro povolení obnovy daňového řízení, opakuje argumentaci a snáší „staronové“ námitky zpochybňující zákonnost postupu při doměření daně a zákonnost v původním řízení vyslovených meritorních závěrů orgánů finanční správy.
67. Žalobkyně přitom od tohoto způsobu obrany neupustila ani v reakci na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž jí byly opětovně principy rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení vyloženy, a i v podané žalobě v souladu s výše uvedeným nerozlišuje námitky nezákonnosti rozhodnutí vydaných v původním daňovém řízení od námitek, jejichž věcné posouzení spadá do shora vyloženého předmětu tohoto řízení.
68. Soud k takto uplatněným námitkám nejprve v obecné rovině předesílá, že byly žalobkyní konstruovány takto obecným způsobem, aniž by jakkoli reflektovala skutečnost, že se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s touto argumentací vypořádal a vyložil důvody, pro které nebyla s to vyústit v jiné rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení; žalobkyně na toto vypořádání konkrétním způsobem nereflekovala a omezila se fakticky znovu na uplatnění námitek opětovně zpochybňujících zákonnost původních rozhodnutí, doplněných snad, bude-li soud takto defektní argumentaci vykládat v její prospěch, o paušální námitku pochybení žalovaného, aniž by přitom žalobkyně brala jakkoli v potaz jeho závěry.
69. Žalobkyně tak v důsledku toho v podané žalobě nad rámec popření závěru žalovaného nijak nereagovala na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím námitkám vzneseným v průběhu řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nepolemizovala konkrétněji (např. na půdorysu jednotlivých dříve uplatněných specifických skutečností či důkazních prostředků) s žalovaným v jeho závěrech založených na tom, že žádné z předestřených skutečností a důkazních prostředků nepředstavují zákonný důvod povolení obnovy řízení. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že se v žalobě omezila na výše uvedené, aniž by reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v nichž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek či jejich mimoběžnosti z pohledu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

předmětu nynějšího řízení, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty. Zdejší soud v tomto směru připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).

70. Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na odvolací námitky žalobkyně, uvedl žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť ani žalobní námitky v daném směru ničeho nového nepřinášejí.
71. Jak soud zdůraznil výše, v řízení o povolení či nařízení obnovy řízení podle § 117 a násl. daňového řádu není přezkoumávána zákonnost rozhodnutí vydaného v řízení, o jehož obnovu účastník řízení usiluje; smyslem a účelem tohoto řízení je toliko posoudit, zda jsou v konkrétním případě naplněny důvody k opětovnému „otevření“ řešení věci původním rozhodnutím již vyřešené. Soud tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení nezkontroluje, zda bylo rozhodnutí v daňovém řízení, o jehož obnovení žalobkyně coby účastník tohoto řízení usiluje, vydáno v souladu se zákonem či na základě úplně a řádně zjištěného skutkového stavu. Jeho úkolem je toliko posoudit, zda žalobkyně v řízení o povolení obnovy označila takové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění jí samotné nebo zavinění správce daně uplatněny v původním řízení a jež mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí v původním řízení, popř. zda je dán jiný z důvodů uvedených v § 117 odst. 1 písm. b) – d) daňového řádu.
72. Soud se tedy, věren těmto pravidlům ovládajícím daný typ soudního řízení, nemohl věcně zabývat námitkami, jimiž žalobkyně zpochybňovala postup správce daně a Odvolacího finančního ředitelství v proběhnuvších doměřovacích řízeních (či jim předcházející daňové kontrole), o jejichž obnovení žalobkyně usilovala. Bylo na žalobkyni, aby předmětné námitky uplatnila v rámci soudní obrany proti postupu finančních orgánů ve správní žalobě proti rozhodnutí vydanému v řízení, jehož obnovy se v projednávané věci domáhala (jak již bylo řečeno výše, uvedené řízení je vedeno zdejším soudem pod sp. zn. 8 Af 19/2020) Stejně tak se soud nemohl věcně zabývat námitkami, jimiž žalobkyně poukazovala na jiná daňová řízení, např. řízení týkající se zajišťovacích příkazů, případně řízení týkajících se jiných subjektů, nakolik ani tyto námitky nesvědčily pro závěr o tom, že by finanční orgány v nyní posuzované věci nesprávně posoudily právní otázku (ne)naplnění důvodů obnovy původního doměřovacího řízení.
73. Žalovanému je třeba zcela přisvědčit, že podaná žaloba je, jak již soud naznačil výše, mimořádně nepřehledná, neboť žalobkyně v ní (bez zřejmé návaznosti na projednávanou věc) doslovně opakuje a přebírá obsah některých svých podání z daňového řízení, aniž by zohlednila předmět a specifika nynějšího řízení. Nezřídka přitom zaměňuje postavení žalobkyně a společnosti EDECO či polemizuje s kroky finančních orgánů v jiných řízeních (řízení o vydání zajišťovacích příkazů nebo řízení ve věci nespolehlivého plátce).
74. Žalobkyně svou argumentaci také nezřídka opakuje, přičemž až na výjimky ve svých námitkách setrvává v obecné, paušální, často až zcela neurčité rovině, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnost nebo důkaz, které ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nemohly být bez zavinění žalobkyně nebo správce daně uplatněny v doměřovacím řízení a jež mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí v původním řízení.

75. Právě uvedené závěry plně dopadají na většinu žalobkyní v žalobě formulovaných námitek, tedy na námitky, v nichž žalobkyně i v podané žalobě nadále bez reakce na závěry žalovaného setrvala na své obecné, paušální a nijak nerozvedené argumentaci týkající se údajného zatajování dokumentů a porušení povinností při vedení spisu, neumožnění nahlédnutí do spisu, nepředvolání svědků a neprovedení svědeckých výpovědí bez náležitého odůvodnění, tvrzených pochybení vyřizování stížností, při rozhodování o nespolehlivém plátcí či o zajišťovacích příkazech, stejně jako na námitky týkající se postupu správce daně ve vztahu ke společnosti EDECO, ale také na obecná tvrzení stran šikany, znemožnění podnikání či způsobení insolventnosti žalobkyni. Stejně tak ani tvrzení žalobkyně o nařízení exekuce na jinou společnost, o ignorování „dalších zjevných prokázaných nákladů“, či tvrzení zpochybňující závěry správce daně založené dle přesvědčení žalobkyně na její účasti v podvodu na DPH (opět ve spojení se zajišťovacími příkazy), ve světle výše uvedeného nenasvědčují tomu, že by žalobkyně v návrhu na povolení obnovy řízení či v jeho doplnění označila specifickou skutečnost či důkazní prostředek, které bez své viny i bez zavinění správce daně nemohla uplatnit v původním řízení, a jež by měly podstatný vliv na výrok v něm vydaného rozhodnutí (k otázce relevance závěrů o podvodu na DPH v nyní posuzované věci srov. níže).
76. Soud pak nepřehlédl, že žalobkyně v žalobě žádala o doplnění důkazů do spisového materiálu. Z podané žaloby nicméně nebylo zcela srozumitelné, o co konkrétně v tomto směru žalobkyně usiluje. Z podání žalobkyně nelze seznat, jaké další konkrétní důkazy požadovala doplnit a jaká konkrétní zjištění z nich mají plynout. Tato okolnost jde nicméně k tíži žalobkyně. Soud se mohl s ohledem na kontext, v němž žalobkyně svůj požadavek vznesla, jen domnívat, že žalobkyně předmětným procesním požadavkem uplatňuje návrh na provedení dokazování jí předloženými výňatky z protokolů o hlavním líčení, jemuž soud vyhověl, avšak z dále rozvedených důvodů ani z nich plynoucí poznatky nebyly způsobilé posouzení rozhodných otázek jakkoli ovlivnit.
77. Na výše přijatých závěrech přitom z pochopitelných důvodů není s to ničeho změnit ani skutečnost, že žalobkyně v případě některých námitek a tvrzení připojila za své úvahy prostý a blíže nerozvedený odkaz na některé z písmen prvního odstavce § 117 daňového řádu. Pouhý odkaz na zákonné ustanovení ještě nečiní z jinak (s ohledem na výše uvedené) v daném kontextu nezpůsobilého tvrzení způsobilý důvod pro povolení obnovy doměřovacího řízení.
78. Pokud žalobkyně za důvod pro povolení obnovy doměřovacího řízení opakovaně označovala skutečnost, že koneční příjemci služeb žalobkyně z opatrnosti garantovali či zcela uhradili veškerou možnou a v budoucnu doměřenou daňovou povinnost včetně veškerých sankcí, resp. konkrétně skutečnost, že ze strany společností LAKUM a ACTRAD došlo k uhrazení DPH, o čemž se žalobkyně měla dozvědět dne 6. 3. 2019, resp. dne 17. 7. 2020, tedy až po vydání dodatečných platebních výměrů, a na související okolnosti prokázané dle žalobkyně v průběhu trestního řízení (plnění byla uskutečněna, daň byla uhrazena dvakrát), jež mají vylučovat závěr finančních orgánů o daňovém podvodu, soud zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci byly závěry orgánů Finanční správy ČR v doměřovacím řízení v souladu s dříve uvedeným postaveny nikoli na zapojení

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalobkyně do daňového podvodu, ale na jiných zákonem předvídaných skutečnostech vylučujících nárok žalobkyně na odpočet DPH.

79. Jak soud zdůraznil výše, finanční orgány v předmětném doměřovacím řízení uzavřely, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly nedoložila daňové doklady a neprokázala oprávněnost nároku na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH, resp. že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve smyslu § 92 daňového řádu, když neprokázala naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 72 a násl. zákona o DPH. V posuzované věci tedy nedošlo v doměřovacím řízení k odepření odpočtu DPH z důvodu zapojení žalobkyně do podvodného řetězce na dani z přidané hodnoty. Odpovídající závěr byl přitom zcela jednoznačně vysloven v bodě 31 odůvodnění Napadeného rozhodnutí, jemuž není v daném směru čeho vytknout.
80. Pro úplnost pak soud podotýká, že ani ze samotných výňatků protokolů o hlavním líčení nelze skutečnosti tvrzené žalobkyní seznat. Z výňatku z protokolu ze dne 6. 3. 2019 lze toliko shledat, že osoba v postavení statutárního orgánu společností LAKUM uvedla, že se s finančním úřadem dohodli, že zaplatí část, která byla předmětem finanční kontroly. Jakým způsobem se však uvedená informace má vztahovat k nárokovanému odpočtu daně z přidané hodnoty žalobkyně, však zřejmé není, když v souladu s výše uvedeným platí, že ani taková případná úhrada daně jinou společností nemůže na daném skutkovém půdorysu představovat důvod pro povolení obnovy řízení. Ze shodných důvodů pak nelze jakékoliv skutečnosti relevantní pro projednávanou věc zjistit ani z výňatku z protokolu o hlavním líčení ve dnech 23. – 24. 6. 2020.
81. Ani tvrzení zpochybňující závěry o daňovém podvodu (na něm zřejmě byly postaveny závěry finančních orgánů v jiném řízení – řízení o zajišťovacích příkazech; žalobkyně ostatně sama v rámci této skupiny námitek opětovně tyto otázky s problematikou zajišťovacích příkazů spojovala) či opakovaně akcentující úhradu daně ze strany konečných příjemců, a ani s nimi případně související důkazní prostředky, tedy nemohly být na skutkovém a právním půdorysu nyní řešeného případu považovány za okolnosti zakládající důvody podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

82. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
84. Městský soud v Praze žalobkyni usnesením ze dne 20. 12. 2021, čj. 18 Af 20/2021 - 38, ustanovil zástupcem žalobkyně JUDr. Ondřeje Trubače, Ph.D., LL.M., advokáta. Na nákladech zastupování žalobkyně soud přiznal zástupci odměnu za 3 úkony právní služby ve výši 3 100 Kč za jeden úkon, vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (konkrétně šlo přípravu a převzetí věci, podání k soudu – replika k vyjádření žalovaného a účast na jednání), k tomu městský soud zástupci přiznal paušální náhradu Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon, celkem tedy 900 Kč. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů se tedy zvyšuje o tuto částku (srov. § 35 odst. 10 s. ř. s.), tj. 2 142 Kč. K výplatě celkové částky z účtu městského soudu ve výši 12 342 Kč (3 x 3 100 + 3 x 300 + 2 142 Kč) stanovil městský soud přiměřenou lhůtu, a za tím účelem také ustanoveného zástupce vyzval, aby soudu sdělil číslo účtu, na nějž mu bude uvedená částka poukázána. Náklady zastupování žalobkyně platí stát podle § 35 odst. 10 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.